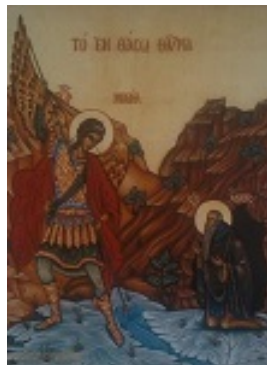

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Ανάμνηση θαύματος Αρχαγγέλου Μιχαήλ και εύρεση του Τιμίου Ήλου

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/4356/saint.aspx>
για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες
κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 25/4/2015 12:41:00 πμ
Δημιουργία εγγράφου: 17/09/2024 08:11:52

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει 2 ημέρες μετά το Άγιο Πάσχα.

Ημ/νια Βίου: 25/4/2015 12:41:00 πμ

Βιογραφία

*Ἐν Γοναταῖς παραδόξου θαύματος, τοῦ Ἀγιάσματος παρὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ
Γέρας νεουργὸν εὐλογῶ Ἀρχαγγέλῳ,
Ἀγιάσματος Γοναταῖς τοῦ ἐκ πέτρας.*

*Προσκύνησις τοῦ τιμίου Ἰησοῦ τοῦ ἠλώσαντος τὴν ἄχραντον δεξιὰν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Προσηλώσαντα ἐν Σταυρῷ τῷ τιμίῳ,
Ἰησον σέβομαι τὸν δεξιὸν Δεσπότη.*

Το παρακάτω κείμενο προέρχεται ἀπὸ τὸ «ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ», τὸ ὁποῖο ἐξεδώθει στὴν Καβάλα τὸν Οκτώβριο τοῦ 1967 μ.Χ., δαπάνη τῆς Ι. Μονῆς τοῦ Φιλοθέου.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Τῶν ἐν τῇ Νήσῳ Θάσῳ γενομένων θαυμασιῶν παρὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ καὶ περὶ τοῦ τιμίου Ἰησοῦ τοῦ ἐκ τοῦ ζωποιοῦ Σταυροῦ (ἦτοι μέρους τοῦ Καρφίου οὗ τὴν Πανσέβαστον Δεξιὰν τοῦ Σωτῆρος καθηλώσαντος) καὶ ἀφιέρωμα γενομένου παρὰ τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει κειμένην..

Εὐλόγησον Πάτερ.

Κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐνενηκοστὸν ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ἦτο εἰς τὴν Νῆσον Θάσον, εἷς ἀσκητῆς Ὅσιος καὶ Ἅγιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Λουκάς, ὅστις ἀσκήτευσεν πρῶτον, εἰς τὸν τόπον τὸν νῦν λεγόμενον τοῦ Λουκά· ὅπου ἔκαμεν ἐκεῖ ἀσκητεύων δεκατέσσαρα ἔτη, ὅτε καὶ ἔκτισε μικρὸν Ναόν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (1).

Ἐνοχλούμενος δὲ ὁ Ὅσιος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ ἡσυχώτερον καὶ ἔρημικώτερον τόπον ζητῶν, κατέβη εἰς τὰ σπήλαια, τῆς βαθείας καλουμένης Ποταμίας, ὅπου εἶναι τώρα ὁ Ναὸς τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, ἐνθα καὶ ἤσκησεν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εἴκοσι ἔτη. Κατὰ δὲ τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος, τῆς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ τῆς βαθείας Ποταμίας ἀσκήσεώς του, προσευχόμενος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκεῖ ὁ Ὅσιος Λουκάς, βλέπει ἔμπροσθέν του ἑξαστράποντα τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ καὶ λέγοντα αὐτῷ, «εἰρήνη σου». Φοβηθεὶς δὲ ὁ Ὅσιος καὶ ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θεᾷ καὶ ἀστραπηφόρῳ μορφῇ, συνεχῶς ἔλεγε τὸ, «Παναγία Θεοτόκε βοήθει μοι». Ὁ δὲ Ἀρχιστράτηγος ἐνθαρρύνων αὐτὸν, τῷ ἔλεγεν ἵνα μὴ φοβηθῇ, διότι δὲν ἦτο ὡς αὐτὸς ἐδόκει, φάντασμα, ἀλλ' ὁ Ἀρχιστράτηγος τοῦ Θεοῦ Μιχαήλ· καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι μὲ ἀπέστειλεν ὁ Κύριος εἰπεῖν σοι, ὅτι μετὰ τρία ἔτη παραλαμβάνει ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμά σου, εἰς τὰς αἰωνίους ἀναπαύσεις.

Ὁ δὲ Ὅσιος, φοβηθεὶς περισσότερο διὰ τὸν λόγον τοῦτον, καὶ φάντασμα νομίζων τὸ φαινόμενον, ἔπεσε πρὸς μὲτα καὶ συνεχῶς ἔκραζε τό, «Κύριε ἐλέησον»· ὁ δὲ θεῖος Ἀρχιστράτηγος καὶ αὐθις παραθαρρύνας αὐτόν, ἐφάνη ὅτι ἐκτύπησεν ὡς μέ ράβδον τινά, τὴν ἐκεῖ κατὰ πρόσωπον πέτρων λέγων, «ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν.» καὶ εὐθὺς ἀνέβλυσεν ὕδωρ ἐξ ἐκείνης τῆς πέτρας. Λαβὼν δὲ θάρρος ὁ Ὅσιος, ἐζήτει διὰ τὴν προτέραν ἀπιστίαν συγχώρησιν (ἐπειδὴ πολλάκις ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἀπατήσῃ ὁ διάβολος διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων φαντασιῶν). Λέγει αὐτῷ ὁ Ἀρχιστράτηγος, μετέλαβε ἀπὸ τοῦ ὕδατος τούτου καὶ μὴ φοβοῦ πλέον τὰς δαιμονικὰς φαντασίας, ἀλλὰ κτίσον ἐδῶ Ναὸν εἰς πολλῶν ὠφέλειαν καὶ ἀσθενῶν θεραπείαν· καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἀρχιστράτηγος ἀφανὴς ἐγένετο. Ὁ δὲ Ὅσιος Γέρων, ἀναστὰς καὶ χαρὰς ἀφάτου πλησθεὶς, ἠὺχαρίσκει τῷ Θεῷ καὶ ἐτέλεσε προθύμως τὸ Θεῖον πρόσταγμα, κτίσας ὡς εἶχε δύναμιν, μικρὸν Ναὸν εἰς ὄνομα τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ· ἔνθα οἱ προσερχόμενοι καὶ ἐκ τοῦ ἀγιαστικοῦ ἐκείνου ὕδατος πίνοντες καὶ λουόμενοι, ἐθεραπεύοντο ἐκ πάσης σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ἀσθενείας.

Διαδοθείσης γὰρ τῆς φήμης τῶν θανμάτων πανταχοῦ οὐ μόνον ἐν τῇ Νήσῳ ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν πέριξ καὶ μακρὰν, ἔφερον τοὺς πάσχοντας ἐκ ποικίλων ἀσθενειῶν καὶ ἐθεραπεύοντο. Ὁ δὲ Ὅσιος, καλῶς ἀγωνισάμενος, ἐν ἐκείνῃ τῇ τριετία, ἀπῆλθε κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον. Ὅντινα κηδεύσας ὡς ἐπρεπε, ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Ξενοφῶν ὀνομαζόμενος, ἀπῆλθε τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου, ὅπου καὶ διῆλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐκεῖ μοναξίαν καὶ τραχύτητα τῆς ἐρήμου. (2) Ὅτε δὲ ὁ Ὅσιος Λουκάς εἶδε τὴν ὄρασιν ἐβασίλευε Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης. (3) Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Βασιλείας Ρωμαίων καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Νήσου Θάσου, γενομένην μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τοῦ ἰδίου Σουλτὰν Μεχμέτ· ἀφοῦ ἐξουσίασαν οἱ βάρβαροι τὴν Νήσον καὶ ἔβλεπον τὰς παραδόξους γενομέναιάσεις καὶ θαυματουργίας, ἐφθόνησαν οἱ κατάρατοι καὶ εἰς λύπην τῶν σεβομένων καὶ εὐλαβουμένων τὸ Ἅγίασμα πιστῶν, ὑπήγον ἐξ αὐτῶν τρεῖς μὲ πλοιαρίον καὶ ἀφοῦ ἀνέβηκαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, ὁ θρασύτερος αὐτῶν ἐτόλμησε καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐμίανε τὴν πηγὴν τοῦ Ἁγιάσματος, ὅστις καὶ εὐθέως ἐκεραυνώθη καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ Ναῷ πτώμα νεκρὸν, ἄξιον τῆς μιᾶς αὐτοῦ πράξεως. (4) Οἱ ἄλλοι δὲ δύο ἐκ τῶν βαρβάρων φοβηθέντες, ἐκατέβηκαν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ εἰσῆλθον ἐν τῷ πλοιαρίῳ φυγεῖν. μεθ' οὗ καὶ συνετρίβησαν παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἐκ τῆς μαινομένης θαλάσσης, καὶ ἦσαν τὰ συντρίμματα αὐτῶν ἐκεῖ εἰς ἔνδειξιν τῆς τόλμης καὶ κακίας των. Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν, ἦλθε τις Ἱερεὺς Δημήτριος ὀνόματι, μετὰ τινῶν ἀσθενῶν ὅπως ἱεουργήσῃ χάριν τῆς ὑγείας των· ὅτε βλέπει τεθανατωμένον ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Ἱ. Ναῷ, τὸν θεήλατον ἐκεῖνον Ἀγαρηνὸν καὶ τὴν πηγὴν τοῦ Ἁγιάσματος ξηρὰν καὶ μεγάλως ἐφοβήθει μετὰ τῶν ἀκολούθων του.

Ἐσπέρας δὲ οὕσης, ἐσύρθησαν ἀμφότεροι, εἰς ἓν μέρος ἐκεῖ πλησίον ἀπόκεντρον, προσδοκῶντες πότε νὰ ἀνατείλῃ ἡμέρα νὰ φύγωσιν ἔχοντες συνάμα λύπην μεγάλην, διὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο καὶ τὸ περισσότερον διὰ τὴν στείρευσιν τοῦ Ἀγιάσματος. Ὅτε κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, φαίνεται εἰς τὸν Ἱερέα ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὑπαγε εἰς τὸν Ναὸν μου καὶ ἔκβαλε ἔξω καὶ ρίψον μακράν, τὸ ἀκάθαρτον ἐκεῖνο σῶμα καὶ λάβε τοῦς ἀσθενεῖς νὰ καταβῆτε παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης καὶ εἰς ὅποιον σπήλαιον ἰδῆτε φῶς, εἰσέλθετε καὶ λουσθήτωσαν ἐκεῖθε οἱ ἀσθενεῖς καὶ θεραπεύονται. Ποιήσας δὲ ὁ Ἱερεὺς ἀγρυπνίαν, πρὸς τὸν Ὅρθρον, ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ Ναοῦ τὸ ἀκάθαρτον ἐκεῖνο σῶμα, καθὼς αὐτὸν ἐπρόσταξεν ὁ Ἀρχιστράτηγος, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν παραθαλασσίαν καὶ περιερχόμενοι τὸν αἰγιαλὸν, βλέπουν εἰς ἓν σπήλαιον μικρὸν, φῶς μέγα, καὶ φοβηθέντες ἔκραζον, τὸ «Κύριε ἐλέησον» καὶ τὸ «Ἀρχιστράτηγε βοήθησον». Ἀρθέντος δὲ οἰκονομικῶς τοῦ φωτός, ἐπλησίασαν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἠσθάνθησαν εὐωδίας πολλῆς καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος τοῦ σπηλαίου ἦτο στενὸς καὶ εἰσήλθον γονατιστοί, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ὁ τόπος «Γοναταῖς» διότι ἐπὶ τῶν γονάτων κινούμενοι εἰσέρχονται εἰς τὸ Ἀγίασμα.

Ἀφοῦ δὲ εἰσήλθον τοιοιτοτρόπως καὶ ἐλούσθησαν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἐθεραπεύθησαν οἱ ἀσθενεῖς· καὶ ἐκτοτε πάντες οἱ μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως προσερχόμενοι ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ τοῦ Ἀγιάσματος θεραπεύονται. Μείνας δὲ ὁ Ἱερεὺς Δημήτριος τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ καθάρισας τὸν Ναὸν καὶ ἀγιάσας, ἐλειτούργησε τὴν ἐπαύριον καὶ πάλιν κατέβη μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως εὕρωσι θαλάσσιον τι καὶ ψαρεύσωσιν. Ἰδόντες δὲ ἐκεῖ τὰ συντρίμματα τοῦ πλοιαρίου καὶ τῶν δύο ἀσεβῶν ἐκείνων τὰ σώματα, ἐρριμένα ἐκεῖ νεκρὰ εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἐφοβήθησαν καὶ ἀνεχώρησαν, διηγούμενοι ὅσα εἶδον. (Τὸ Ἀγίασμα τοῦτο, εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἴδιον, ὅπερ ἀνέβλυσεν ἐνώπιον τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, διὰ θαυματουργίας τοῦ Ἀρχιστρατήγου, καὶ ὡς νὰ ἐβυθίσθη ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ Πηγῆς, ἀνέβλυσε κάτω ἐν τῷ εἰρημένῳ σπηλαίῳ ὅπου καὶ ἔως τοῦ νῦν ρεεῖ ἀεννάως)· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἐν τῷ Ἀγιάσματι.

Τώρα δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τοῦ τιμίου Ἥλου, ἦτοι τοῦ ἐκ τῆς Πανσεβάστου Δεξιᾶς τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ Ζωηφόρῳ Σταυρῷ Καρφίου καὶ τῶν ἐκ τούτου τελεσθέντων θαυμασίων ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ. Κατὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἐπινοηθὲν καὶ ἐπικρατοῦν παλαιὸν σύστημα, ἐνεκα τῶν βαρυτάτων φόρων καὶ δασιμάτων, ὅπου εἶχον ἐπιφορτίση τὰς Ἱεράς Μονάς, κατὰ τὰς πρώτας τῆς δουλείας ἡμέρας οἱ Ἀγαρηνοί: Οἱ τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου Πατέρες, ἐν στερήσει ὄντες καὶ ἀπορία τῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπαραιτήτων χρειῶν καὶ ἐκ τῶν χρεῶν στενοχωρούμενοι, ἐξέλεξαν ἓνα τὸν Σεβασμιώτερον Ἱερομόναχον, Γαβριήλ ὀνομαζόμενον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν αὐτὸν, μετὰ καὶ ἐτέρων 2 ἀδελφῶν συνοδείαν εἰς τὴν Βλαχίαν πρὸς συνδρομήν, διότι οἱ φιλόχριστοι τότε τῆς Βλαχίας Ἠγεμόνες, μεγάλως ἐβοήθουν τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ὡς εἰς τοιοῦτον δὲ μέρος αὐτοὺς ἀποστέλλοντες, ὤφειλον νὰ δώσωσιν αὐτοῖς, ὅπως φέρουν μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ σεβασμιώτερα Ἅγια κειμήλια. Ἄνωθεν δὲ ἐκ τῶν παλαιότερων χρόνων ὡς ἦν γνωστὸν, εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ τοῦ Φιλοθέου Μονῆ, μέρος τοῦ τιμίου Ἥλου, τοῦ ἐκ τῆς Δεξιᾶς τοῦ Σωτῆρος, ἀφιερωθὲν μετὰ Χρυσοβούλου καὶ ἐπισήμου συσκευῆς, ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος, Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου· (5) ὅπερ καὶ ἔδωκαν μετὰ μέρους Ἁγίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, πρὸς τὸν ρηθέντα Γαβριήλ Ἱερομόναχον καὶ τὴν Συνοδείαν του:

Οἴτινες λαβόντες αὐτὰ καὶ ἐμβάντες εἰς πλοῖον, ἐπλεον διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπως ἐφοδιασθῶσιν ἐκεῖθεν διὰ Πατριαρχικῶν συστατικῶν Γραμμάτων, πρὸς τοὺς Ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας καὶ τοὺς ἐκεῖθε Ἀρχιερεῖς: Μικρὸν δὲ πλεύσαντες καὶ μόλις πέντε μιλίων διάστημα, ἄνεμος αὐτοὺς εὕρισκε σφοδρὸς, πρὸς τὴν Νῆσον Θάσον αὐτοὺς διώκων, ὅπου ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων φερόμενοι, βιαίως καὶ ἀκράτητα, ἔφθασαν εἰς τὴν βαθεῖαν Ποταμίαν, ἐν τῷ κάτωθι αὐτῶν μετοχίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς (6) Φιλοθέου ὡς νεκροὶ ἀπὸ τὸν φόβον. Ὅθεν ἔσυραν ἐκεῖθεν τὸ πλοῖον καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ Μετόχιον, (τὸ ὁποῖον τότε ἦν παρὰ τῷ Ναῶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου)· καὶ ἀφοῦ οἱ θαλασσοπειραταὶ κατέκαυσαν αὐτό, ἔπειτα ὡς εἰς ἀπόκρυφον μέρος ἐκτίσθη τὸν ἐν τῇ βαθείᾳ Ποταμίᾳ εὕρισκόμενον νῦν, καθὼς καὶ τὸ Χρυσόβουλον τοῦ ἀοιδίμου Βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου διαλαμβάνει, ἐκδοθὲν τὸ 1287 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ. εἰς ὃ ἀπαριθμοῦνται οἱ τόποι, ὅσους πρὸ χρόνων, εἶχεν ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου, ἀναφέρει καὶ τοῦ Μετοχίου τούτου τοῦ Ἀρχιστρατήγου. (7)

Ἐν τούτῳ ἐλθόντες οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι πρὸς παραμυθίαν καὶ πυρὰν ἀνάψαντες ἐθερμαίνοντο καὶ ἐκάθηντο ἀμέριμοι. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα ἦλθον θαλασσοπειραταί, οἵτινες ἰδόντες τὸ πλοῖον ἔξωθεν τραβισμένον καὶ ἄνωθεν φῶτα, ἐπήδησαν ἔξαφνα καὶ ἐφόνευσαν ἅπαντας καὶ τοὺς Μοναχοὺς καὶ τοὺς ναύτας. Ὡς δοκεῖ τότε, κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἐν καιρῷ, ὅπου οἱ ἄγριοι θῆρες ἐκεῖνοι ἐβασάνιζον αὐτοὺς καὶ ἐζητοῦσαν χρήματα, ἐπρόφθασέ τις καὶ ἔκρυσεν ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ Ναοῦ τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὸν τίμιον Ἰηλὸν καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. (8) Ὅθεν δὲν εὐρέθη παρὰ τῶν ληστοπειρατῶν οὔτε ἐκάη τὸ κιβώτιον τὸ περιέχον τὰ ἱερὰ ταῦτα ἀντικείμενα· τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν οἰκημάτων τοῦ Μετοχίου καέντων καὶ πάντων ἀσπλάγχχνως θανατωθέντων, ἔμειναν κεκρυμμένα ταῦτα καὶ ἀσύλητα.

Μετὰ καιρὸν δὲ, κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἀπεκαλύφθησαν οὕτω πως: Ἰωάννης τις ἐνόσει πολυχρονίως καὶ οὐδεμίαν θεραπείαν εὗρισκε τοῦ πάθους αὐτοῦ· εἰς αὐτὸν καθ' ὕπνου ἐφάνη ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ, παρακινῶν αὐτὸν, ὅπως ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐν Γοναταῖς Ἁγίασμα αὐτοῦ νὰ θεραπευθῇ. Ἀναστὰς δὲ, καὶ τοῖς οἰκείοις διηγησάμενος τὰ ὄραθέντα, εὐθύς παρέλαβον αὐτὸν οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ ἔφερον εἰς τὸ Ἁγίασμα καὶ ἐλούσθη καὶ ἐθεραπεύθη τελείως. Ἐνεκα δὲ τῆς θεραπείας του ταύτης, ἐκινήθη εἰς τὸ ν' ἀνεγείρῃ τὸν Ναὸν ὅτε βαλὼν οἰκοδόμους καὶ καθαίροντες τοὺς τοίχους, διὰ νὰ βάλωσι θεμέλια, εὔρον ἐν τῷ τοίχῳ τὸ κιβώτιον. Συσκεφθέντες δὲ ἀναμεταξύ των διὰ νὰ τὸ κρύψωσι διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἀργυρᾶς θήκης καὶ νὰ δώσωσι τὸ ἅγιον λείψανον μόνον πρὸς τὸν ἐν τῷ χωρίῳ τότε τοῦ Θεολόγου διαμένοντα ἄνωθεν ἐν τῷ Μετοχίῳ τῆς Μονῆς Φιλοθέου Πνευματικὸν Θεωνᾶ Φιλοθεῖτην: Τὸν τίμιον Ἰηλὸν τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ἦτο μέσα εἰς Σταυρὸν ξύλινον, ἔθεσαν ἐπὶ τινα ἀγριελαίαν πλησίον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀρχιστρατήγου. Παραδώσαντες δὲ τὸ Ἅγιον λείψανον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος εἰς τὸν ρηθέντα Πνευματικὸν ἠρώτησεν αὐτοὺς περὶ τῆς θήκης τοῦ κιβωτίου καὶ τοῦ τιμίου Ἰηλοῦ· αὐτοὶ τῷ εἶπον ψευδῶς ὅτι αὐτὸ μόνον εὔρον ὑποκάτω ὑπὸ μίαν πλάκαν.

Κατὰ θείαν παραχώρησιν δὲ δαιμονισθέντες καὶ ἔντρομοι γενόμενοι ἐκ τῆς δικαίας αὐτῶν τιμωρίας, ἔδωκαν τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον. Τὸν δὲ τίμιον Ἰηλὸν μὲ τὸν Σταυρὸν τὸν περιέχοντα αὐτὸν, παντελῶς ἠγνόησαν καὶ ἐλησμόνησαν ὅτι ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν ἀγριελαίαν. Ἐν δὲ τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἦν τις Γεώργιος, ποιμὴν ποοβάτων ὅστις ἔχων μάνδραν ἐκεῖ πλησίον, ἐβλεπε καθ' ἐκάστην νύκτα φῶς ὡς ἄστρον φαῖνον ὑπήγενε δὲ τὴν ἡμέραν καὶ οὐδὲν ἔβλεπε. Ἐν μιᾷ δὲ νυκτὶ λαμβάνει καὶ τὸν υἱὸν του καὶ πηγαίνουν εἰς τὴν ἀγριελαίαν ἐκείνην καὶ βλέποντες τὴν λάμπην ἐφοβήθησαν καὶ δὲν ἀνέβηκαν εἰς τὴν ἐλαίαν. Ἀπῆλθον δὲ εἰς τὸ χωρίον τοῦ Θεολόγου καὶ εἶπον τῷ εἰρημένῳ Πνευματικῷ Θεωνᾷ ὅλην τὴν ὑπόθεσιν.

Διότι δὲν εἶχε παρέλθει πολὺς καιρὸς ὅπου εἶχον θανατώσει τοῦς Φιλοθεΐτας ἐκείνους Μοναχοὺς οἱ βάρβαροι καὶ ὅπου ἰάθη ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἀνεκαίνισε τὸν Ναόν. Ὅθεν συνεπέρανεν ὁ Πνευματικὸς ὅτι ὁ τίμιος Ἦλος ἦτο ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγριελαίαν καὶ ἀπήλθον καὶ εὔρον τὸν Σταυρὸν καὶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν τίμιον Ἦλον. Λαβόντες δὲ αὐτὰ εὐλαβῶς καὶ ἐντίμως, ἔφερον λιτανεύοντες εἰς τὸ χωρίον Θεολόγον, ὅπου ἐξήλθον πάντες οἱ τοῦ χωρίου εἰς ὑπάντησιν, καὶ κατέθεσαν ταῦτα ἐν τῷ ὠρισμένῳ Εὐκτηρίῳ παρὰ τῷ Μετοχίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου.

Ἐξ ὧν πολλὰ καὶ δυσδιήγητα θαύματα γέγονασι τότε. Ὅθεν μαθόντες οἱ τῆς Μονῆς Φιλοθέου, ἔγραψαν τῷ συναδέλφῳ αὐτῶν Πνευματικῷ Θεωνᾷ, νὰ παραλάβῃ τὸν τίμιον Ἦλον καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν. Ὅτε λαβῶν αὐτὸν ὁ Πνευματικὸς κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ τότε Ἡγουμένου (9), ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν. Ὁ δὲ Ἀρχιστράτηγος ὤφθη τῷ Ἡγουμένῳ μεμφόμενος αὐτῷ καθ' ὑπνοὺς καὶ συνάμα ἐλέγχων καὶ προστάζων αὐτὸν νὰ στείλῃ τὸν τίμιον Ἦλον ὀπίσω πρὸς φύλαξιν τῶν χριστιανῶν. Αὐτὸς δὲ ὠκνεῖ καὶ ἀνεβάλλετο τὸν καιρὸν νὰ τὸν ἀποστείλῃ. Ὅθεν ἐπροστάχθη πάλιν καθ' ὄναρ σφοδρότερον, ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὸν καὶ μὴ ἐμποδίσῃ οὔτε νὰ ζητήσῃ αὐτὸν ὀπίσω, (αἰνιττόμενος διὰ τούτων, ὅτι θὰ ἐλάμβανεν αὐτὸς αὐτὸν ἐκεῖσε, ὡς ἀκριβῶς τοῦτο συνέβη). Διότι ἀπελθῶν ὁ Ἡγούμενος ἐν τῷ Σκευοφυλακίῳ, ἵνα λάβῃ αὐτὸν ἐκεῖσε, οὐχ εὔρεν αὐτὸν ἐκεῖ μετ' ἐκπληξίν του, ἔστειλε λοιπὸν τὸν εἰρημένον Πνευματικὸν ἐν Θάσῳ πρὸς ἀναζήτησιν, διότι ἐγνώρισεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀρχιστρατήγου ὅτι παρέλαβεν αὐτὸν ἐν Θάσῳ.

Ὁ δὲ, τῶν προβάτων ποιμὴν, ὁ προῖδων τὸ φῶς ἐν τῇ ἀγριελαίᾳ, ὁρᾷ λαμπρότερον πάλιν τὸ φῶς ἐκεῖνο, καὶ δούς εἶδησιν ἐν τῷ παρὰ τῷ χωρίῳ τοῦ Θεολόγου Φιλοθεΐτη Πνευματικῷ καὶ λοιποῖς, ἦλθον μετὰ λιτανείας καὶ παρέλαβον αὐτὸν μετὰ προπομπῆς πολλῆς καὶ ἐναπέθεσαν ἐν τῷ Εὐκτηρίῳ τῷ παρὰ τῷ Μετοχίῳ τῆς τοῦ Φιλοθέου Ἱερᾶς Μονῆς (10). Μετ' οὗ πολὺ τοῦ χρόνου διάστημα, ἱερεὺς τις Ἀναστάσιος τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ χωρίου Βουλγάρων, νοσῶν βαρυτάτην ἀσθένειαν καὶ τὴν τοῦ τιμίου Ἦλου ἐπικαλούμενος δύναμιν, ἔτυχε τῆς ταχίστης ἰάσεως. Οὕτω δὲ ἐπιτυχῶν ὑγείας τελείας ὁ ἱερεὺς Ἀναστάσιος, πρὸς μνήμην ἀνεξάλειπτον τοῦ γενομένου εἰς αὐτὸν θαύματος, κατεσκεύασε τὴν ὀρωμένην Εἰκόνα τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ τὸ μέρος τοῦ τιμίου Ἦλου ἔθηκεν ἐν Αὐτῇ, μετὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ περιέχοντος αὐτὸν, πρὸς φύλαξιν καὶ διατήρησιν πάντων τῶν ἐν τῇ θεοφρουρήτῳ ταύτῃ Νήσῳ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν (11). Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἡ λαμπροφόρος Δευτέρα τοῦ Πάσχα ἡμέρα, ὅτε καὶ πάλιν ἐφάνη ὁ τίμιος Ἦλος, ἐπὶ τῇ ἀγριελαίᾳ, ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τὸ δεύτερον· διὰ τοῦτο ἐπεκράτησεν ἡ καλὴ συνήθεια αὕτη ἕκτοτε πανηγυρίζειν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος ἐν τῇ κώμῃ τοῦ Θεολόγου καὶ ἀπέρχεσθαι ἀφ' ἐσπέρας, μετὰ κοινῆς λιτανείας καὶ δεήσεως, εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον, ἦτοι ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἐκτελεῖν τὴν ἑορτὴν ὡς πρέπει καὶ τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Ταῦτα καὶ τὰ διὰ τοῦ παντίμου Ἦλου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Φιλοθέου ἱστορούμενα. Ἄτινα εἰς τὸ ὀρώμενον ὕψος, χάριν ὠφελείας καὶ μνήμης ἱστορήσαντες, δεδώκαμεν τῆς ἐν τῇ Νήσῳ ἀναγινώσκειν ἐτησίως, ἐπὶ κοινῇ ἀκροάσει τῶν ἐν τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ πανηγύρει συναθροισζομένων πιστῶν, πρὸς ὠφέλειαν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Ἦκούσατε ἀδελφοὶ Χριστιανοί, τὰ συντομῶς ἐκτεθέντα τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ Θαυμάσια, τὰ ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ ἐκ προνοίας θείας τελεσθέντα· τὰ ὅποια βέβαια ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιστράτηγος κατὰ θείαν ἀπόρρητον οἰκονομίαν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἀποστείλας ἡμῖν ὁ Θεὸς τὸν Ἀρχιστράτηγόν του, νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ ἐξυπηρετήσῃ μὲ τὰς διαφόρους θεραπείας καὶ τὰ θαυμάσιά του, καὶ ζήσωμεν κατὰ τὸ θέλημα καὶ πρόσταγμα αὐτοῦ ὅπως ἐπιτύχωμεν τῆς παρ' αὐτοῦ σκέπης καὶ εὐλογίας. Ὁ εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ὁ μὴ θέλων τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφήν ἀναμένων καὶ προσδεχόμενος, διὰ νὰ ζήσωμεν καὶ μὴ ἀποθάνωμεν τὸν πνευματικὸν θάνατον, ἥτοι τὸν τῆς ψυχῆς, καὶ κολασθῶμεν καὶ ἀποξενωθῶμεν τῆς χάριτος αὐτοῦ, πολλὰς καὶ διαφόρους ἀφορμὰς καὶ διδασκαλίας ἔδωκεν ἡμῖν ἀνωθεν, καὶ δι' Ἀγγέλων καὶ δι' ἀνθρώπων Ἁγίων καὶ πνευματοφόρων, Προφητῶν καὶ Πατριαρχῶν· πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως λαλήσας πρότερον τοῖς Πατρᾷσι διὰ Γραφῶν καὶ Προφητειῶν, ὕστερον ἀπέστειλε τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἡμετέραν σάρκα, ἐκ τῶν καθαρωτάτων αἱμάτων τῆς Ἀειπαρθένου θεοτόκου καὶ συνανεστράφη μεθ' ἡμῶν καὶ συνωμίλησε· καὶ τελευταῖον ἐδέξατο θάνατον ἐπονείδιστον, ὅπως ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς· καὶ ἀναστήσας τὴν ἡμετέραν φύσιν, ὕψωσεν εἰς οὐρανοὺς καὶ συγκάθεδρον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὐτοῦ ἐποίησε· δείξας ἡμῖν μετάνοιαν καὶ ὁδὸν σωτηρίας, παραγγείλας, ὁσάκις ἂν σφάλωμεν νὰ μετανοῶμεν, λέγων, «ὁσάκις ἂν πέσῃ ἔγειραι καὶ σωθήσῃ». Ἀπέστειλεν ἔπειτα τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐφώτισαν τὰ πεπλανημένα ἔθνη, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ φωτισθέντες εἴμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ἔδειξαν ὅσοι φρόνιμοι ἦσαν καὶ ἄξιοι, μεγάλην μετάνοιαν, δι' ἣν καὶ ἐπέτυχον ζωῆς αἰωνίου. Ἐκ τῶν ὁποίων οἱ φρονιμώτεροι διὰ νὰ μὴ προδώσωσι τὴν Πατρῶν εὐσέβειαν καὶ πίστιν αὐτῶν, ὑπεφερον μεγάλα βάσανα καὶ μαρτύρια καὶ θάνατον βίαιον, ἄλλοι ἔκαμαν ὑπερφυσικοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας ἅτινα μεγάλα κατορθώματα κατώρθωσαν, ὄχι μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ πλῆθος γυναικῶν.

Αὐτῶν τῶν γενναίων Ἡρώων τῆς Πίστεως τὴν εὐσέβειαν, ὡς Ἱεραν Παρακαταθήκην, καὶ τὸ κήρυγμα τὸ Θεόδοτον, ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἂν πολιτευθῶμεν καὶ ζήσωμεν καθὼς αὐτοὶ ἔζησαν, ἔχομεν νὰ λάβωμεν καὶ τὰ αὐτὰ βραβεῖα καὶ τὰ χαρίσματα μεῦ αὐτούς, καὶ νὰ γίνωμεν κατὰ χάριν Υἱοὶ Θεοῦ καὶ τέκνα Χριστοῦ. "Ὅστις καὶ καταξιῶ ἀδελφοὺς ἡμᾶς καλεῖν, «Μήτηρ μου καὶ Ἀδελφοὶ μου οὗτοί εἰσιν, οἱ τὸν λόγον ὄντες τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιοῦντες αὐτὸν». Τέκνα λοιπὸν ὄντες τοῦ Θεοῦ καὶ Πατὴρ διὰ τῆς Πίστεως τῆς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀδελφοὶ Χριστοῦ καὶ Θεοὶ κατὰ χάριν καὶ υἱοὶ Ὑψίστου. Ἐν οὐρανοῖς ἔχομεν τὸ πολίτευμα καὶ Ἀγγέλους ἔχομεν φύλακας καὶ ὑπηρέτας εἰς κληρονομίαν αἰωνίου σωτηρίας. Ἄλλ' ὡ πόσον εἶναι μέγα κακὸν εἰς, ἡμᾶς! πόση δυστυχία καὶ συμφορὰ μεγάλη! νὰ ἐκπίπτωμεν ἀπὸ τὸ τόσον ὕψος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ διὰ μίαν κατὰ πικρὸν ἁμαρτίαν; Διὰ τοῦτο κράζει καὶ ἐλεεινολογεῖ ἡμᾶς καὶ ὁ ψαλμωδὸς Δαυΐδ λέγων, «ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστὲ καὶ Υἱοὶ Ὑψίστου πάντες, ὑμεῖς δὲ ὡς ἄνθρωποι ἀπαθνήσκετε, καὶ ὡς εἷς τῶν ἀρχόντων πίπτετε». Ἴδου ὅπου μὰς λέγει φανερὰ διὰ τοῦ προφήτου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅτι παρακούοντες τοῦ Θεοῦ ὡς οἱ Προπάτορες ἡμῶν καὶ πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἀποθνήσκομεν, καὶ ὑπερηφανευόμενοι καὶ ἀλαζονευόμενοι, ὡς ὁ Ἐωσφόρος ἐκεῖνος, ὁ εἷς τῶν ἀρχόντων, πίπτομεν, ἐκ τῆς οὐρανόου δόξης καὶ λαμπρότητος, καὶ γινόμεθα ὅμοιοι μετὰ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἐξοφωμένοι καὶ σκοτεινοί. Πόσων δακρύων εἶναι ἄξιοι οἱ ἁμαρτωλοὶ, οἱ ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοὶ; πόσων θρῆνων καὶ ὀδυρμῶν; καὶ πόσον εἶναι ἀθλιώτεροι καὶ δυστυχέστεροι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐμετανόησαν καὶ ἐξομολογήθησαν καὶ ἡγιάσθησαν διὰ τῆς ἀγίας καὶ φρικτῆς Μεταλήψεως τῶν Θεῶν Μυστηρίων, καὶ πάλιν ὡς κύνες ἐπιστρέφουν ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμετον καὶ ἐπὶ τὸν ἴδιον βόρβορον τῆς προτέρας ἁμαρτίας; ἀλλοίμονον εἰς τὴν τοιαύτην ἀθλιότητα καὶ τὴν μεγάλην ζημίαν των! Καὶ ποῖος νὰ μὴ κλαύσῃ καὶ θρηνήσῃ τούτους τοὺς δυστυχεῖς, οἵτινες νοσοῦντες εἰς θάνατον, ἰατρεύθησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν ζωὴν, καὶ πάλιν ἔπεσον εἰς τὴν ἰδίαν καταδίκην καὶ ἀθλιότητα; "Ὡ ρῦσαι Κύριε, τῆς τοιαύτης ἀναισθησίας καὶ πωρώσεως! ὁ χθές, σκεῦος ἡγιασμένον καὶ ἡγνισμένον καὶ θεὸς κατὰ χάριν, σήμερον δυσωδία καὶ ἀηδέστατος βόρβορος. Καὶ διὰ ποῖαν ἄραγε ἀπόλαυσιν; ἢ μάλλον διὰ βλάβην καὶ τῆς ἰδίας ταιλιπώρου σαρκός, τῆς ἐκ τῆς βρωμερῆς ἁμαρτίας προσγενομένης ὡς διὰ μέθης ἀμέτρου οἰνοποσίας, ἢ τῆς ἐκ μέθης παραφροσύνης, ἢ δι' ἔν ἄλογον μῖσος καὶ φθόνον, ἢ διὰ κατηγορίαν καὶ ὕβριν τοῦ πλησίον, ἢ διὰ βλασφημίαν καὶ ψευδορκίαν! ἐκ πάντων δὲ τούτων, παθαίνουσιν οἱ ταῦτα πράττοντες, ζημίαν ἀπέραντον καὶ αἰώνιον! Οὐαὶ τῆς καταδίκης καὶ τῆς ζημίας καὶ συμφορᾶς τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν ἀμετανοήτων ἁμαρτωλῶν! καὶ ποῖος νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς πηγὰς δακρύων, διὰ νὰ τοὺς κλαύσωμεν καὶ θρηνήσωμεν ἐπαξίως; "Ὅταν ποτὲ ἐτόλμησαν οἱ Ἑβραῖοι, ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν καὶ θεοστυγὲς ἁμάρτημα, νὰ σταυρώσουν τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά των, ἔκλαυσαν μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῶν σκοτισθέντες, ἢ σελήνη καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἐταράχθη ἡ γῆ, καὶ ἐσχίσθησαν αἱ πέτραι, καὶ ἦνοιξαν οἱ τάφοι, καὶ ἀνέστησαν ἐκ τῶν τάφων πολλὰ σώματα νεκρά, μήπως δώσωσιν αὐτοῖς αἴσθησιν καὶ μετανοήσωσι καὶ σωθῶσιν: Ἐκεῖνοι ὅμως ἔμειναν ἀναισθητοὶ καὶ ἀδιόρθωτοι οἱ ἀθλιοὶ, ὡς κατακυριευμένοι ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν, τὴν μισαδελφίαν καὶ ἀσπλαγχνίαν των· καὶ ἂν «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι», βέβαια ἐπὶ τοὺς ἀμετανοήτους· τούτους ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀδιορθώτους λύπη γίνεται. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ φιλόανθρωπος καὶ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς εἰς τοὺς ἀμετανοήτους μένοντας, ὡς ἀπειθοῦντας εἰς τὸ Θεῖον αὐτοῦ πρόσταγμα καὶ εἰς τὴν πρόσκλησίν του πέμπει τὸν θυμὸν τῆς ὀργῆς του, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος, «ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας». Ὁ δὲ προφήτης Δαβὶδ, προτρέπων εἰς τὴν μετάνοιαν λέγει, «δεῦτε τέκνα. ἀκούσατέ μου, φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς... παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλη σου τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον... ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν· ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν», ἥτοι ἐπιδίωξον νὰ φθάσῃς καὶ κατορθώσῃς αὐτήν διότι οἱ «ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους καὶ ὤτα αὐτοῦ εἰς (τὴν) δέησιν αὐτῶν· πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ τοὺς ποιοῦντας (τὰ) κακὰ τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ (τῆς) γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν». Ἐπειδὴ δὲ ἡμεῖς, οἱ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ Πανηγυρισταὶ ἠθροίσθημεν σήμερον διὰ νὰ τὸν

δοξολογήσωμεν, ὡς Ἀρχάγγελον Κυρίου καὶ βοηθὸν καὶ προστάτην μας· πρέπει νὰ ἐορτάσωμεν αὐτὸν, καθὼς αὐτὸς ἀγαπᾷ, ὄχι μὲ πεπλανημένους καὶ μανιώδεις χοροὺς καὶ μὲ ἄσεμνα ἄσματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀνήθικοι καὶ αἰσχροὶ τραγωδῶσι καὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ εἰδωλοάτραι ἔκαμνον εἰς τὰς Πανηγύρεις των καὶ τὰς Ἑορτάς των, διότι καὶ τοιούτους εἶχον θεοὺς, χορευτάς, πόρνους, μεθύσους καὶ ἀσώτους: Ἀλλὰ ἡμεῖς ἄς τὸν πανηγυρίσωμεν ὡς Ἀρχιστράτηγον Θεοῦ μὲ ἀγγελικὰς καὶ Θείας ὑμνωδίας καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα.

Διότι ἡμεῖς ὡς Χριστιανοί, οὕτω διδασκόμεθα παρὰ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, νὰ ψάλωμεν μόνον εἰς τὰς Ἑορτάς μας καὶ εἰς ταῖς χαραῖς καὶ ταῖς εὐθυμίαις μας, ὄχι δὲ καὶ νὰ τραγωδῶμεν, διότι δὲν ἔχομεν εἰς τοῦτο ἄδειαν ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, «εὐθυμεῖ τις ψαλλέτω» καὶ ἀλλαχοῦ «οἱ τραγωδῶντες πληροῦνται πνεύματος δαίμονος, οἱ δὲ ψάλλοντες πληροῦνται Πνεύματος Ἁγίου». Ἐὰν οὕτω ποιῶμεν, τότε ἀληθῶς ἔχομεν φίλον καὶ βοηθὸν καὶ ὑπέρμαχόν μας τὸν Ἀρχιστράτηγον καὶ τότε δέχεται τὴν Ἑορτὴν καὶ Πανήγυριν μας, ὅταν κάμωμεν ὡς αὐτὸς ἀγαπᾷ· ὅταν ὁμως κάμνωμεν τὰ ἐναντία τῆς θελήσεώς του, τότε κάμνομεν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ πολέμιόν μας. Διότι αὐτὸς εἶναι παραστάτης καὶ ὑπηρέτης Θεοῦ καὶ διωρισμένος ἀπὸ αὐτὸν νὰ μᾶς βοηθῇ εἰς τὰς χρεῖας καὶ τὰς ἀνάγκας μας, εἰς ἐκείνας ὅπου μᾶς προξενοῦν τὴν σωτηρίαν, καὶ χαρίζει ἡμῖν ἴασιν καὶ ὑγείαν, ἀλλ' ὅταν μετανοῶμεν καὶ ἀφίνωμεν τὰ κακὰ καὶ κάμνομεν τὰ καλά. Ὄταν δὲ, μετὰ τὴν ἴασιν καὶ ὑγείαν, ἐπιστρέφομεν εἰς τὰς πρώτας κακίας καὶ ἁμαρτίας, τότε παντελῶς δὲν μᾶς βοηθεῖ, ἀλλὰ καὶ παιδεύει καὶ τιμωρεῖ, ὡς ἀπειθεῖς καὶ ἀτάκτους.

Ἀλλ' ὦ μέγιστε τοῦ Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε, ἐπισκίασον καὶ ἡμᾶς τῇ χάριτί σου καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ἐπίστρεψον πρὸς Θεῖον φόβον τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ ἀξίωσον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.*

*« Τοῖς μὴ πίστει καθαρᾷ καὶ ἀπλῇ καὶ ὀλοψύχῳ καρδία τὰ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ καὶ τῆς ἀχράντως αὐτὸν τεκούσης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων ἐξαισία θαύματα δεχομένοις ἀλλὰ πειρωμένοις ἀποδείξεισι καὶ λόγοις σοφιστικῆς ὡς ἀδύνατα διαβάλλειν, ἢ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς παρερμηνεύειν καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν γνώμην συνιστᾶν ἀνάθεμα».

(Ὅρα εἰς τὸ Τριώδιον ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Ἁγίας Συνόδου).

(1) Ἐκ τούτου ἐπεκράτησε καὶ ὠνομάσθη ἡ Κώμη αὕτη Θεολόγου.

(2) «Ἐν τινι ὑπομνήματι ἐπὶ Βασιλείου (867 886) εὔρηται δὲ ὅτι, τῷ (868), ἀφίκετο ἐκ Θάσου Ξενοφῶν τις Μοναχὸς, μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ τοῦ Θασίου, μετὰ τὴν αὐτοῦ κοίμησιν καὶ ἐγκαταβίωσεν ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς Μονῆς Φιλοθέου» (ᾄρα σελίδι 585 ἐκ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὅροι Ἱστορίας τοῦ πανοσιολογ. Γερασ. Σμυρνάκη).

(3) Ὁ αὐτὸς δὲ οὗτος πάλιν λέγει ὡς ἐξῆς ἐν τῇ 583 σελίδι. «Βραδύτερον δ' ἀναφέρεται Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης (1078 1081) ὅστις ἠϋξησε καὶ ἀνεκαίνισε τὴν Μονὴν σαθρωθεῖσαν, πλεῖστα δὲ κειμήλια ἀφιέρωσεν, ἐν οἷς καὶ μέρος τοῦ τιμίου Ἥλου.

(4) Εὐθύς δὲ ἐκτοτε ἔπαυσε τοῦ νὰ ῥέει ἔσωθεν ἐκ τοῦ Ναοῦ ἡ πηγὴ τοῦ Ἁγιάσματος καὶ ἀνέβλυσε κάτω ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ.

(5) ΣΗΜ. Ὁ δὲ Πανοσιολογιώτατος Γεράσιμος Σμυρνάκης ἐν τῇ Ἀγιορειτικῇ αὐτοῦ ἱστορία περὶ τοῦ τιμίου Ἰησοῦ, ἀναφέρει ὡς ἑξῆς : «Προσέτι ὑπῆρχε καὶ τμήμα τοῦ τιμίου Ἰησοῦ τοῦ Σωτῆρος, δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Βοτανειάτου, ἤδη ἀποκειμένον ἐν τῷ ἐν Θάσῳ Μετοχίῳ τῆς Μονῆς ἐν τῷ Χωρίῳ Θεολόγῳ»... Ἐπίσης παρακατιῶν ὁ αὐτὸς λέγει ὡς ἑξῆς : «Ὅτε Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀφιέρωσε πολλὰ κειμήλια τῇ Μονῇ Φιλοθέου, ἐν οἷς καὶ τὸν τίμιον Ἰησοῦν. Κατὰ τὸ 1630 ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας θελήσας ν' ἀποσπάσῃ αὐτὸν ἐκ Θάσου, δὲν ἠδυνήθη, ἐξαναστάντων τῶν κατοίκων κατ' αὐτοῦ, οἷτινες θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἀλεξίκακον διὰ τὸν τόπον αὐτῶν ἄχρι σήμερον...»

(6) Λέγω ἐν τῷ κάτωθι Μετοχίῳ διότι ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Φιλοθέου ἔχει καὶ ἄλλο Μετόχιον ἐν τῇ κώμῃ τοῦ Θεολόγου ὡς γνωστὸν τυγχάνει τοῖς πᾶσι.

(7) Τὸ κάτωθι Μετόχιον συνορεύεται ἐκ τῆς δυτικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς ἀπὸ τὸν Λάκκον τῆς Σόφενας περιλαμβανομένου ὄλου τοῦ Λάκκου ἀπὸ θαλάσσης ἄχρις ἄνω, ὅπου στρέφονται καὶ περιλαμβάνουν τὸ λεγόμενον Κελλὶ καὶ προχωροῦν ἐπάνωθεν τῶν κορυφῶν τοῦ δάσου εἰς τὸν λεγόμενον Σταυρὸν καὶ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ κναδάδικα καὶ τὸ ἐλαιοπρίνι καὶ κατέρχονται ἕως θαλάσσης, ὅπου περιλαμβάνουν τὸ κατὰ θάλασσαν Ἁγίασμα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου περιστρεφόμενα καὶ περικλείοντα τὸν ἐλαιῶνα ὄλον καὶ τὸν παλαιὸν Ἀρσανᾶν μετὰ τοῦ Λάκκου τῆς Σόφενας καὶ τὴν βαθεῖαν Ποταμίαν.

(8) Αὐτὸ συνεπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ περὶ ταῦτα Ἱστορικός Γεράσιμος Σμυρνάκης ἐν σελίδι 585 τῆς αὐτοῦ Ἱστορίας.

(9) Ἦτο δὲ τότε Κοινόβιος ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Φιλοθέου καὶ ὡς τοιαύτη, εἶχε καὶ Ἰγούμενον κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν.

(10) Ἦτο δὲ τότε, ὅτε εὐρέθη τὸ δεύτερον ἐν τῇ ἀγριελαία ὁ τίμιος Ἰησοῦς τοῦ Σωτῆρος, μετὰ τὸ Πάσχα ἢ δευτέρα τῆς Διακαινισήμου καὶ ἐπειδὴ καθὼς ὑπεδείχθει, ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ μετέφερον αὐτὸν ἐκ τῆς Ἱεραῖς τοῦ Φιλοθέου Μονῆς καὶ κατέθεσεν ἐν τῇ παρὰ τῷ Ναῶ αὐτοῦ ἀγριελαία. Ἐκ τούτου ἠκολούθησεν νὰ ἐορτάζηται ἐξαιρετικῶς ἐκεῖ ὁ Ἀρχιστράτηγος μετὰ τοῦ τιμίου Ἰησοῦ τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινισήμου. Ὅπου κατ' ἔτος, κατέρχονται μετὰ προπομπῆς καὶ λιτανείας φέροντες τὸν τίμιον Ἰησοῦν μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἀφ' ἐσπέρας μετὰ ἀγρυπνίας ἐπιτελοῦσι τὴν ἐορτὴν καὶ τὴν πρωΐαν τῆς Τρίτης τῆς Διακαινισήμου γίνεται ἡ θεία λειτουργία καὶ συνευχοῦνται καὶ πάλιν ἐπανέρχονται μετὰ λιτανείας καὶ ἐναποθέτουν τὸν τίμιον Ἰησοῦν μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἐν τῷ Μετοχίῳ τῆς Μονῆς.

(11) Αὐτὴν τὴν κατασκευὴν εἶδον ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἱστορισμένην ἐν μέσῳ ἐξαπτερύγου, ὅπισθεν ἔχουσαν ἐφηρμοσμένον Σταυρὸν ἐξ ἀργύρου πάντα περικεχρυσωμένα, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἄνωθεν ἱερέως Ἀναστασίου καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ἐπιγραφὴν Ἀνθίμου Ἱερομονάχου Φιλοθεΐτου μετὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ τελευταίου 1866 μηνὶ Μαρτίῳ τοῦ πρώτου δυσανάγνωστος κατασταθεῖσα ἡ χρονολογία.

Λειτουργικά κείμενα

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'.

Τῶν οὐρανίων Στρατιῶν ὁ Ταξίαρχος, ὁ Μιχαήλ ὁ θαυμαστός καὶ Ἀρχάγγελος, ὁ τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ παριστάμενος, ὁ λαμπρὸς καὶ πάμφωτος, λειτουργὸς τῆς Τριάδος, λύτρωσαι κακώσεων, καὶ δεινῶν ἡμᾶς πάντας, τοὺς προσφυγόντας σκέπη σου σοφέ, ὁ ἐν κινδύνοις προστάτης καὶ πρόμαχος.

Ἄτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'.

Οἱ τῷ τεμένει τῷ πανσέπτῳ προστρέχοντες, τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐκ ψυχῆς ἀνακράξωμεν, μετὰ ζεούσης πίστεως Ἁγίασμα αὐτοῦ, πόθῳ ἀρυόμενοι ἐκ δεινῶν συμπτωμάτων, τάχος ἐκλυτρούμενοι, Ἥλου χάριτι θεία, καὶ νοσημάτων τὴν ἀπαλλαγὴν, ἐπαπολαύσωμεν σθένει τοῦ Πνεύματος.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τῷ Ἀρχαγγέλω οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, ὡς χορηγοῦντι δαψιλῶς πᾶσιν ἰάματα, ἀναμέλποντες ἐφύμνια μετὰ πόθου, ὡς τὴν χάριν ἐκ Θεοῦ λαβὼν Ἀρχάγγελε, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ῥῦσαι περιστάσεως, τοὺς σοὶ κράζοντας· Χαῖρε, θεῖε Ἀρχάγγελε.

Μεγαλυνάριον

Νόων πάντων θείων τὴν καλλονὴν, σκέπη Ὁρθοδόξων καὶ ἀπόρων τὸν βοηθόν, Μιχαήλ τὸν μέγαν, πιστῶν πάντων προστάτην, καὶ μέγαν πολιοῦχον, πιστῶς ὑμνήσωμεν.

Ἄτερον Μεγαλυνάριον

Τὸ Ἁγίασμά σου ἐν Γοναταῖς, ἄλλην κολυμβήθραν, ὑπερβᾶσαν τοῦ Σιλβάμ, καὶ τοῦ ἐν ταῖς Χώναις, παρέχει γὰρ τοῖς πᾶσι, τὴν ἴασιν ἀφθόνως, Θεοῦ Ἀρχάγγελε.

Ἄτερον Μεγαλυνάριον

Τὸ τῆς Νήσου Θάσου κλέος λαμπρόν, Κώμης θεολόγου, τὴν κρηπίδα καὶ ὀφθαλμόν, καὶ τῶν ἀσθενούντων, ταχὺν ὄντως Σωτήρα, Ἀρχάγγελον Κυρίου, ἀνευφημήσωμεν.

Ἄτερον Μεγαλυνάριον

Σὲ τὸν ἀστραπόμορφον Μιχαήλ, ἡ τῆς Νήσου Κώμη, Θεολόγου ἐν τοῖς δεινοῖς, ἔχειν ἠξιώθη, φρουρόν τε καὶ προστάτην, διὸ καὶ μεγαλύνει, σοῦ τὴν πανήγυριν.

Ἄτερον Μεγαλυνάριον

Εἰ καὶ ἐσαθρώθη ὁ Σὸς Ναός, ἀλλ' ἡ τούτου χάρις, διαμένει διὰ παντός, ὑγιεῖς τηροῦσα, τοὺς πόθῳ σου τιμῶντας, Εἰκόνα τὴν Ἁγίαν καὶ τὸ Ἁγίασμα.

Ἔτερον Μεγαλυνάριον

Δεῦτε οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, πόθῳ θεῖον ἦλον, ἀσπαζόμεθα καὶ σεπτὴν, Μιχαὴλ τοῦ Θεοῦ, Εἰκόνα σεβασμίαν, καὶ χάριν ἱαμάτων ἀπαρῥυόμεθα.

Ἔτερον Μεγαλυνάριον

Πάντων νοσημάτων ἀπαλλαγὴν, πυρετῶν καὶ ῥίγους, ἱατρὸν καὶ θεραπευτὴν, ἔχομεν τὸν μέγαν, Ἀρχάγγελον Κυρίου, καὶ ἦλον τοῦ Δεσπότη, τὸν ἀεισέβαστον.

Ἔτερον Μεγαλυνάριον

Δέχου τὰς αἰτήσεις Παμβασιλεύ, τοῦ Σου Ἀρχαγγέλου, Ταξιάρχου τε Μιχαὴλ, καὶ τῆς Σῆς Ἀχράντου, Μητρὸς τῆς Ὑπεραγνοῦ, καὶ ῥῦσαι σοῖς ἰκέτας, πάσης κακώσεως.

Ὁ Οἶκος

Ἄγγελος Ταγματάρχης, τῶν ἀϋλῶν Ἀγγέλων, ἐκτίσθης πρὸς Θεοῦ πανταιτίου· ἐν σιγῇ νοεῖς Μιχαὴλ, φωτὸς ἐκ τοῦ πρώτου, φῶς ὄντως δεύτερον, διό σοι ἐφύμνια βοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε, νοὸς κοσμογόνου κτίσμα· χαῖρε, φωτὸς πρωτοφώτου χύμα.

Χαῖρε, Πρωτοστάτα θεότητος πύρινε· χαῖρε, τῆς Τριάδος λειτουργεῖ λαμπρότατε.

Χαῖρε, πνεῦμα θεοεἰκελον ἄϋλον πυριφλεγές· χαῖρε, ζῶον τὸ ἀθάνατον Θεοῦ ὑμνολογικόν.

Χαῖρε, τοῦ ἐμπυρίνου οὐρανοῦ προστατεύων· χαῖρε, τοῦ διακόσμου νοητοῦ ὁ ἐξάρχων.

Χαῖρε, φωστὴρ εὐγνωμόνων τάξεων· χαῖρε, πρηστήρ ἀχαρίστου πνεύματος.

Χαῖρε, δι' οὗ φύσις Ἀγγέλων ἐστή· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Σατὰν κατεβλήθη.

Χαῖρε, θεῖε Ἀρχάγγελε.

Κάθισμα

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

(Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν)

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, δεῦτε θεάσασθε θερμῶς, θαῦμα παράδοξον καὶ γάρ, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Ἀγίασμα σεπτόν, παθῶν καθάρσιον, καὶ πάντων τῶν δεινῶν ἐλατήριον, ἐν ᾧ λαμπρῶς τελοῦντες τὴν Πανήγυριν· πᾶς ὁ τῆς Θάσου λαὸς γηθόμενος· καὶ γὰρ παρέχει, πᾶσιν ἰάσεις, τοῖς προσιούσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Ἔτερον Κάθισμα

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

(Μετὰ τὸν Πολυέλεον)

Ἀρχάγγελε Θεοῦ, Μιχαὴλ πρωτοστάτα, ὁ πάντων τῶν πιστῶν, βοηθός τε καὶ φύλαξ· συμφώνως τιμῶμέν σε, ἀνυμνοῦντες τὴν δόξαν σου· σὺ γὰρ γέγονας, Ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ ἀντίληψις, καὶ κραταιὰ προστασία, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι.

Ἔτερον Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν οὐρανίων Στρατιῶν ὁ Ταξίαρχος, ὁ Μιχαὴλ ὁ θαυμαστός καὶ πανένδοξος, ὁ τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ παριστάμενος, μέσον ἡμῶν πάρεσο, παρεμβάλων καὶ σκέπων, πτέρυξι φρουρῶν ἡμᾶς, τῆς ἀϋλου σου δόξης, καὶ τῶν δεινῶν λυτρούμενος ἀεὶ, ὁ ἐν κινδύνοις προστάτης θερμότητος.

Ἄτερον Κάθισμα

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

(ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ)

Προστάτην θερμόν, καὶ φύλακα Ἀρχάγγελε, πλουτοῦντες ἀεὶ, οἱ πίστει σοι προστρέχοντες, ἔκτενῶς βοῶμέν σοι, Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγε, πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς ταῖς θείαις μεγίσταις προστασίαις σου.

Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος α΄.

Τῶν νοερῶν Δυνάμεων Ἀρχιστράτηγε, Μιχαήλ πρωτοστάτα τῶν θείων Ταγμάτων, ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσι καταλαμπόμενος, ὡς φῶς λευχειμονῶν ἐν ὑψίστοις καὶ καταυγάζων κόσμον τοῖς θαύμασι, καὶ μαρμαρυγαῖς τὴν οἰκουμένην φωταγωγῶν, ἀδιαλείπτως Θεῶ παριστάμενος, καὶ τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναμέλπων, πρεσβεῦε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος α΄.

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, λαμπруνομένη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα ἐπὶ τῇ τερατουργίᾳ τοῦ θαύματος, τοῦ Ταξιάρχου καὶ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τοῦ ἐν Γοναταῖς Ἀγιάσματος, καὶ δοξάζει Χριστόν, τὸν τὴν χάριν νέμοντα τοῖς ἐκ πόθου, βοῶσιν αὐτῶ· χαῖρε πρωτοστάτα Θεότητος πύρινε, καὶ Τριάδος λειτουργέ, χριστωνύμων σθένος, πηγὴ θαυμάτων ποικίλων, καὶ πᾶσι τὰς ἰάσεις παρέχων, φρουρὸν καὶ ὄπλον βασιλέων, πιστῶν κραταιότατον· ἡμῶν δὲ προστάτα καὶ πρόμαχε, τῇ προστασίᾳ σου διασώζων ἡμᾶς, καὶ παρέχων φωτισμόν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἄτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος β΄.

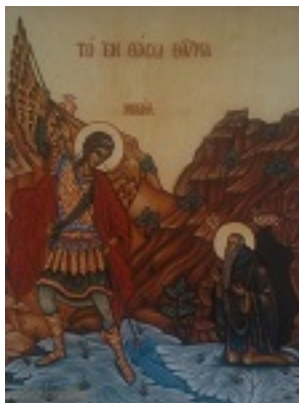
Μέγας ἦχος τῶν ἐορταζόντων πέφηνεν, ὁ μέγας Ταξίαρχος, τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων, ἐν τῷ σεπτῷ Ναῶ τοῦ ἐν Γοναταῖς Ἀγιάσματος, νοερῶς ἐποπτανόμενος, νοσοῦντας θεραπεύει, καὶ παντοίων κινδύνων λυτροῦται, τοὺς ἐπικαλουμένους τὴν θείαν ἀντίληψιν· διὸ πάντες πιστοί, ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως, μεγαλύνομεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ· δοξολογοῦντες τὰ ὑπερφυῆ καὶ ἐξάϊσια αὐτοῦ θαυμάσια, καὶ βοῶντες εὐχαρίστως· σῶζε ἡμᾶς καὶ σκέπε, Μέγιστε, Μιχαήλ Ἀρχάγγελε, ἐκ παντοίων κινδύνων, καὶ κολάσεως λύτρωσαι.

Ἄτερον Ἰδιόμελον ἐκ τῆς Λιτῆς

Ἦχος δ΄.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμεῖς, τὰς ὁμηγύρεις τῶν πιστῶν, ἡ πανέορτος πανήγυρις, τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ἐορτάσωμεν ψαλμικῶς, τὰς αὐτοῦ μεγαλουργίας· ἰδοὺ γὰρ οἱ προστρέχοντες πίστει καὶ πόθῳ ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ Ἀγιάσματι, κορέννυνται ἰάματα ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, παραλύτους γὰρ συνέσφιγξε, καὶ πᾶσαν αἴτησιν τοῖς πᾶσι χορηγεῖ· πάντες οὖν πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, φύλαξον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, ἐκ πάσης ἐπηρείας, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Ανάμνηση θαύματος Αρχαγγέλου
Μιχαήλ και εύρεση του Τιμίου Ἴηλου

Παραπομπές

1. [Αναπτυξιακή Αδελφική Εταιρία Θάσου «Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ»](#)
2. [VOUTSINASILIAS](#)
3. [VOUTSINASILIAS](#)